

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/57/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719202911
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5719202911.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, JUDr. Marty Nyemravovej, v právnej veci žalobcu: T. B. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom V. M. XXXX/X, XXX XX M., zastúpeného právnu zástupkyňou JUDr. Jankou Grolmusovou, advokátkou, so sídlom N., XXX XX M., proti žalovanému: Poľnohospodárske družstvo "Valča", družstvo, so sídlom Valča 1, 038 35 Valča, IČO: 36 440 116, zastúpenému zástupcom Advokátska kancelária BURIK s.r.o., so sídlom Námestie Svetozára Hurbana Vajanského 2, 036 01 Martin, IČO: 52 804 364, v konaní o zaplatenie sumy 70.657,16 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti výrokom I. a III. rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/49/2019-558 zo dňa 4. novembra 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/49/2019-558 zo dňa 4. novembra 2021 v napadnutom výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 33.259,67 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania zo sumy 33.259,67 Eur od 12.1.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku III., podľa ktorého žalovaný má voči žalobcovi právo na 6,12 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, p o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 33.259,67 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania zo sumy 33.259,67 Eur od 12.1.2019 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku sumy 37.397,49 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne od 12.1.2019 do zaplatenia žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol výrokom III. tak, že žalovaný má voči žalobcovi právo na 6,12 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd poukázal na žalobu žalobcu a jej zdôvodnenie, obsah odporu žalovaného, následné vyjadrenia sporových strán a na nariadené pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie a vo veci rozhodol rozsudkom tak, že podľa výroku I. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 70.657,16 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne od 12.1.2019 do zaplatenia, podľa výroku II. vo zvyšku sumy 193,72 Eur a úrokov z omeškania zo sumy 193,72 Eur vo výške 8 % ročne od 12.01.2019 do zaplatenia žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému právo na 99,46 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozsudku, konkrétne proti výrokom I. a III. podal odvolanie žalovaný prostredníctvom zástupcu, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením sp.zn. 13Cob/125/2020 tak, že rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/49/2019-230 zo dňa 23. januára 2020 v napadnutom výroku I., ktorým

uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 70.657,16 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne od 12.01.2019 do zaplataenia zo sumy 70.657,16 Eur v spojení so závislým výrokom III., podľa ktorého žalobca má voči žalovanému právo na 99,46 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, zrušil a v tejto časti vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. V odsekoch 7. až 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd uviedol zdôvodnenie zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Žiline s tým, že odvolací súd podľa odseku 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uložil okresnému súdu, aby v novom konaní vychádzal z východísk vyjadrených krajským súdom za stavu, ak v novom konaní nenastane podstatná zmena skutkového a právneho stavu oproti tej, z ktorej vychádzal krajský súd. Ďalej bolo krajským súdom uvedené aj to, že ak je potrebné posudzovať skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti, je žiadúce k týmto skutočnostiam takto i pristupovať s dôrazom na dôkaznú povinnosť tej sporovej strany, ktorá má svoj uplatnený nárok v súdnom konaní preukázať.

5. V ďalšej časti odôvodnenia okresný súd v odseku 17. k procesnému postupu poukázal na to, rozhodnutie krajského súdu bolo stranám odoslané 25.6.2021, následne bolo nariadené pojednávanie dňa 4.8.2021 na termín 24.9.2021 s tým, že okresný súd uložil stranám sporu, aby sa dôsledne oboznámili s rozhodnutím krajského súdu a prípadné prostriedky procesného útoku a procesnej obrany navrhli obratom. Ďalej uviedol, že právny zástupca žalovaného predložil do spisu odborné vyjadrenie znaleckej organizácie Experta s.r.o. zo dňa 16.9.2021. Protistrana zaslala písomné vyjadrenie, v ktorom podrobne zdôvodnila nesúhlas s odborným vyjadrením. V odseku 17. ďalej uviedol, že návrhy na doplnenie dokazovania, ktoré predložila právna zástupkyňa žalobcu, zamietol vzhľadom na aplikovanú sudcovskú koncentráciu konania s tým, že prostriedky procesného útoku neboli uplatnené včas, o dôsledkoch čoho bol žalobca poučený v uznesení č.k. 17Cb/49/2019-87.

6. Okresný súd poukázal na nariadené pojednávanie a vykonané dokazovanie, z neho zistený skutkový stav, ktorý posúdil za aplikácie § 227 ods. 2 písm. b), § 227 ods. 4, § 228 veta prvá, druhá, § 231 ods. 2, § 232 ods. 1 veta prvá, druhá, § 232 ods. 3, § 233 ods. 1, 2, 3, 4, 5 Obchodného zákonníka a dospel k záveru o dôvodnosti uplatneného nároku v časti 33.259,67 Eur s príslušenstvom a jeho nedôvodnosti v zostávajúcej časti 37.397,49 Eur spolu s príslušenstvom.

7. Súd prvej inštancie zdôraznil, že uznesením Krajského súdu v Žiline zostal nedotknutý výrok II. pôvodného rozsudku prvostupňového súdu, ktorým vo zvyšku sumy 193,72 Eur a úrokov z omeškania zo sumy 193,72 Eur vo výške 8 % ročne od 12.01.2019 do zaplataenia žalobu zamietol.

8. Okresný súd uviedol, že zo žaloby a procesného návrhu v podobe procesného rozšírenia žaloby bolo zrejmé, že predmetom konania bol nárok na zaplataenie sumy 70.850,88 Eur s príslušenstvom, ktorú žalobu žalobca odôvodnil tým, že bol členom PD Valča a domáhal sa následne, ako z družstva vystúpiť, doplataenia vyrovnacieho podielu.

9. Súd prvej inštancie poukázal na to, že medzi stranami nebola spornosť o tom, že žalobcovi vzniklo členstvo v družstve dňa 8.12.2006 a ukončené bolo dňa 12.12.2018, a že žalobcovi vznikol nárok na vyrovnávací podiel, avšak žalovaný stanovil vyrovnávací podiel vo výške 52.113,07 Eur a po odpočítaní zrážkovej dane vyplatil žalobcovi sumu 48.929,96 Eur.

10. Spor medzi stranami bol práve o výšku vyrovnacieho podielu s tým, že žalobca nerozporoval, že by vzorec, podľa ktorého žalovaný vyrátal vyrovnávací podiel, bol nesprávny, avšak rozporoval správnosť jednotlivých položiek do vzorca dosadených.

11. Okresný súd uviedol, že jedným z kritérií na určenie výšky vyrovnacieho podielu je výška splateného členského vkladu a počet ukončených rokov členstva. V danom prípade v zmysle záverov krajského súdu, ktorý sa stotožnil so záverom okresného súdu, bolo zrejmé, že rozhodujúcim je pre výpočet vyrovnacieho podielu počet ukončených bežných rokov členstva a nie kalendárnych rokov členstva. Krajský súd súhlasil tiež so záverom okresného súdu, že splatený členský vklad za rok mal byť vynásobený počtom 12 rokov, pričom za stavu splateného členského vkladu v sume 6.640,- Eur, uvedené predstavuje sumu 79.680,- Eur. Krajský súd však upozornil na to, že tento výsledok sa nepremietol do sumy súhrnu členských vkladov podľa spodnej časti tabuľky na č.l. 174 v sume

1.472.088,- Eur, pričom táto suma správne mala byť navýšená o sumu 6.640,- Eur (pretože žalovaný nesprávne vychádzal z 11 rokov členstva, pričom ako bolo ustálené, počet ukončených rokov členstva bol 12) a po takomto navýšení suma v spodnej časti tabuľky na čl. 174 správne mala byť 1.478.728,- Eur (1.472.088 + 6.640).

12. K námietke žalovaného okresným súdom nesprávne vyhodnoteného členstva M. súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 232 Obchodného zákonníka uviedol, že smrťou fyzickej osoby členstvo v družstve zaniká, t.j. zaniká členský vzťah k družstvu, v dôsledku univerzálnej sukcesie vstupuje dedič ex lege do všetkých práv a povinností zomrelého člena vrátane práv a povinností vyplývajúcich zo stanov družstva, s výnimkou členstva v družstve, o ktoré môže dedič požiadať. Podmienkou vzniku členstva v družstve je žiadosť o členstvo. Potom, ak dedič o členstvo požiada a predstavenstvo družstva s touto žiadosťou súhlasí, stáva sa dedič členom družstva, namiesto svojho právneho predchodcu. M. bol dedičom po nebohom B. a požiadal o prijatie za člena PD Valča dňa 30.01.2015, na základe Osvedčenia o dedičstve sp.zn. 18D/357/2014 po svojom nebohom otcovi B. A., ktorý zomrel dňa XX.X.XXXX. Následne žalovaný, ako vyplynulo zo Zápisnice zo zasadnutia predstavenstva PD Valča, uskutočneného dňa 02.02.2015, v bode V. prerokoval žiadosť M.. A. o prijatie za člena PD Valča a rozhodol o jeho prijatí za člena. Boli teda splnené obidve podmienky, teda žiadosť o členstvo a súhlas predstavenstva družstva s touto žiadosťou, a preto M.. P. A. zdedil práva a povinnosti od svojho predchodcu, vstúpil do jeho práv a povinností, a preto do počtu rokov jeho členstva bolo potrebné zahrnúť nielen jeho dobu členstva, ale i dobu členstva jeho právneho predchodcu. Na základe týchto záverov potom počet rokov členstva M.. P. A. bol v tabuľke na čl. 173 rub v počte 12 rokov uvedený správne.

13. Pokiaľ išlo o námietku žalovaného týkajúcej sa charakteru družstevných podielnických listov, krajský súd prijal záver v zhode s okresným súdom, že ak družstvo disponuje s majetkom v hodnote podielnických listov, tieto sú súčasťou majetku - základného imania družstva podľa § 223 ods. 1 Obchodného zákonníka. Tiež krajský súd konštatoval, že z ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde. Podľa znenia stanov platných v znení ku dňu zániku členstva žalobcu v družstve žalovaného, v čl. 23 je upravený len nedeliteľný fond. Z tohto článku, ani zo stanov nevyplývala žiadna iná úprava spôsobu určenia a výpočtu vyrovnacieho podielu, preto krajský súd zhodnotil, že postup okresného súdu, ktorý vychádzal zo zákonnej úpravy, t.j. z ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, bol správny, a teda hodnotu podielnických listov nie je možné odpočítať. Za striktného dodržania § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka je možné odpočítať len sumu uvedenú v nedeliteľnom fonde. Z toho aj okresný súd vychádzal a potom odborné vyjadrenie spoločnosti Experta, znalecká organizácia, ktoré predložil žalovaný, nebral do úvahy, lebo skutočnosť, či podielnické listy je potrebné odrátať od základného imania alebo nie, je čisto otázkou právnou, naviac odborné vyjadrenie sa opieralo podľa vlastných záverov o odbornú literatúru zameranú na problematiku družstevných podielnických listov vo vzťahu k vyčísleniu vyrovnacieho podielu, pričom touto odbornou literatúrou bol jeden jediný odborný článok T. zo dňa 12.8.2019 s názvom - Postup pri výpočte vyrovnacieho podielu člena družstva, ktorému členstvo zaniklo za trvania družstva. Okresný súd zotrval na názore, že daná skutočnosť je otázkou právnou.

14. Ďalšou namietanou skutočnosťou žalovaným bolo odpočítanie zrážkovej dane, pričom krajský súd konštatoval správnosť postupu okresného súdu a uzavrel, že nie je možné uplatnený nárok znížiť o zrážkovú daň v rámci rozhodovania súdu.

15. Vzhľadom na vyššie ustálené kritériá pre výpočet vyrovnacieho podielu potom okresný súd postupoval nasledovne:

- počet rokov členstva žalobcu 12 vynásobený výškou splateného členského vkladu v sume 6.640,- Eur, predstavuje celkom sumu 79.680,- Eur; následne súhrn splatených členských vkladov aj v zmysle tabuľky na čl. 174, má byť 1.472.088,- Eur (táto suma je správna, lebo ráta s 12 rokmi členstva M.. P. A.), ku ktorej je potrebné prirátať sumu 6.640,- Eur za jeden rok členstva žalobcu naviac, lebo žalovaný vychádzal z 11 rokov členstva a správne mal vychádzať z 12 rokov členstva, čo predstavuje sumu 1.478.728,- Eur. Následne sumu 79.680,- Eur (počet rokov členstva vynásobených splateným členským vkladom žalobcu) delíme sumou 1.478.728,- Eur a dostaneme koeficient 0,05388, ktorým koeficientom sa následne vynásobí čisté obchodné imanie v sume 1.525.420,- Eur a výsledná suma je 82.189,63 Eur, ktorá je výškou vyrovnacieho podielu žalobcu, na ktorý má nárok. Žalobcovi však bola vyplatená suma 48.929,96 Eur, a teda žalovaný mu má doplatiť sumu 33.259,67 Eur, ku ktorej zaplateniu okresný súd žalovaného zaviazal.

16. Okresný súd poukázal na to, že žalobca si uplatnil z dlžnej sumy aj úroky z omeškania, pričom v zmysle čl. 16 stanov vyrovnací podiel je splatný do 30 dní od zániku členstva. Členstvo žalobcu zaniklo 12.12.2018, vyrovnací podiel bol splatný 11.01.2019, a teda dňom 12.01.2019 sa žalovaný dostal do omeškania, preto od tohto dátumu okresný súd priznal úroky z omeškania z dlžnej sumy. Pokiaľ išlo o výšku úrokov z omeškania, okresný súd uviedol, že daný vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa spravuje s poukazom na § 261 ods. 6 písm. b) Obchodného zákonníka Obchodným zákonníkom, potom úroková sadzba zákonných úrokov z omeškania podľa § 269 ods. 2 a § 269a Obchodného zákonníka v spojení s § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z. je 8 % bodov a v tejto výške si žalobca aj úroky z omeškania uplatnil, preto mu ich takto uplatnené priznal.

17. Keďže predmetom konania po vrátení veci odvolacím súdom zostala len suma 70.657,16 Eur, žalobcovi bola priznaná po vrátení veci suma 33.259,67 Eur, v zostávajúcej časti 37.397,49 Eur spolu s príslušenstvom bola žaloba zamietnutá.

18. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Uviedol, že dôležité bolo to, že v zmysle jej rozšírenia sa žalobca v tomto konaní domáhal zaplata sumy 70.850,88 Eur, čo predstavuje 100 %. Priznaná mu bola suma 33.259,67 Eur, čo predstavuje 46,94 % úspech žalobcu a 53,06 % úspech žalovaného, potom čistý úspech žalovaného predstavuje 6,12 % (53,06 % - 46,94 %).

19. Proti tomuto rozsudku, a to jeho výrokom I. a III. v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný prostredníctvom zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP. Žalovaný uviedol, že podstata nesprávnosti napadnutého rozhodnutia vo výroku I. spočíva v tom, že súd prvej inštancie pri vyčíslení základu pre výpočet vyrovnacieho podielu zahrnul do tohto základu aj emisiu družstevných podielnických listov (ďalej „DPL“), pričom podľa žalovaného hodnota DPL sa do tohto základu nesmie zahrnúť. Ohľadom problematiky DPL je napadnuté rozhodnutie odôvodnené v bode 35. s odkazom na to, že družstvo disponuje s majetkom v hodnote podielnických listov, tieto sú súčasťou majetku - základného imania družstva podľa § 223 ods. 1 Obchodného zákonníka s tým, že krajský súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení mal konštatovať, že nakoľko stanov neobsahujú v rozhodnom období iný spôsob výpočtu, okresný súd v jeho prvom rozhodnutí správne vychádzal z § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka a jeho záver o nemožnosti odpočtu DPL je správny. Žalovaný poukázal na ust. § 17a ods. 1, § 17d ods. 1, 3, 4, 5, § 17g ods. 1 veta prvá zákona č. 42/1992 Zb., § 223 ods. 1, § 6 ods. 3 Obchodného zákonníka, z ktorej úpravy vyplýva, že majetok vložený do družstva, za ktorý boli vydané tým - ktorým osobám DPL, nie je členským vkladom a tento majetok mohli vložiť tak členovia, ako aj nečlenovia. DPL následne mohli byť premenené na členský vklad alebo na ďalší členský vklad. Člen družstva teda môže vlastniť DPL, ktoré neboli premenené na členské vklady a DPL môžu vlastniť aj nečlenovia. Základné imanie družstva je však tvorené členskými vkladmi, a preto nie je správny záver súdu prvej inštancie, že DPL by mali byť súčasťou majetku - základného imania družstva, čím založil vadu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Rovnako nie je správny argument a právny názor okresného súdu, že DPL sa odrátavajú od „základného imania“, ale zákonný výpočet používa pojem „čisté obchodné imanie“, t.j. pojem iný. Tieto skutočnosti zakladajú vadu nesprávneho posúdenia podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a vadu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP spočívajúcu v nedostatočnosti a nesprávnosti odôvodnenia. S poukazom na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.12.2015, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 2/2016, v ktorej súvislosti poukázal na vadu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, z dôvodu, že sa jedná o problematiku odborne, účtovne a ekonomicky náročnú, do konania žalovaný predložil Odborné vyjadrenie č. 42/2021 znaleckej organizácie EXPERTA, s.r.o. zo dňa 16.09.2021, ktoré uvádza, že emisiu družstevných podielnických listov je potrebné odpočítať od vlastného imania pri vyčíslení základu pre výpočet vyrovnacieho podielu, a to v období od 23.03.2018 do 28.03.2019, pričom v stanovách nebol upravený osobitný spôsob výpočtu, a preto sa riadi Obchodným zákonníkom. Žalovaný sa nestotožnil s názorom okresného súdu o nemožnosti prihliadať na predložené odborné vyjadrenie, keď žalovaný sa riadil názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení a toto odborné vyjadrenie odborne spôsobilej osoby zaoberajúce sa podstatnou spornou otázkou vo výpočte, a to možnosťou odpočtu DPL predložil. Žalovaný argumentáciu aj počas konania podporil rozhodnutím Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 5Cb/235/2007 zo dňa 13.05.2011, ku ktorému aj doložil stanov PD v Hornej Potôni. Žalovaný bol názoru, že na odborné vyjadrenie bolo potrebné prihliadnuť a emisiu DPL od čistého obchodného imania pre účely výpočtu vyrovnacieho podielu odpočítať. Žalovaný v odseku 11. odvolania poukázal na závery vyjadrené v Odbornom vyjadrení č. 42/2021, na základe ktorých považoval

za možné konštatovať, že v zmysle odbornej literatúry aj odborného názoru znaleckej organizácie je korektný postup, v rámci ktorého sa pri vyčíslení vyrovnacieho podielu člena družstva, ktorému členstvo zaniklo za trvania družstva, podľa ust. § 233 Obchodného zákonníka od hodnoty vlastného imania odpočítava okrem imania, ktorý je v nedeliteľnom fonde, ďalej imania, ktoré je v iných zabezpečovacích fondoch (ak to vyplýva zo stanov družstva) aj imanie, ktoré predstavuje hodnotu vydaných družstevných podielnických listov. Uvedenú argumentáciu podporuje aj § 17f zákona č. 42/1992 Zb.. Za kľúčový argument pri (ne)zahrnutí menovitej hodnoty DPL do čistého obchodného imania považoval ten, že pokiaľ má v konkurznom konaní podielnik (osoba), vlastníaca DPL - či už člen alebo nečlen postavenie veriteľa voči družstvu, má tento cenný papier charakter (budúceho) záväzku, a teda v žiadnom prípade nemôže byť zahrnutý v čistom obchodnom imaní, ale naopak, má sa od neho odpočítať. Vo vzťahu k zrážkovej dani žalovaný nesúhlasil s názorom odvolacieho súdu, ktorý si osvojil okresný súd, pretože žalobca od ním žiadaného doplatku vyrovnacieho podielu predsa musí odrátať sumu zrážkovej dane, pretože na zrážkovú daň nemá žalobca nárok, nakoľko túto v zmysle § 43 ods. 10 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov, odvádza žalovaný štátu a žalobcovi sa nikdy do dispozície nedostane. Navyše, žalobcovi boli priznané aj úroky z omeškania z celej sumy (vrátane dane), avšak štátu sa úroky z omeškania pri platbe dane hradíť nebudú. Uvedený záver predstavuje vadu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Podľa žalovaného správny postup mal byť taký, že v odôvodnení rozhodnutia mala byť uvedená výška vyrovnacieho podielu s daňou a bez dane a výrok mal znieť na sumu bez dane. Vo vzťahu k zmene rokov členstva z kalendárnych na bežné pre účely výpočtu vyrovnacieho podielu okresný súd vychádzal pri výpočte rokov členstva z tabuľky na č.l. 171 a nasl., v ktorej boli uvádzané „kalendárne roky členstva, nie bežné roky členstva“ a okresný súd povýšil roky členstva z 11 na 12 rokov, pričom u ostatných členov tabuľky tento prepočet nevykonal. Žalobca mal za to, že skutkovo počiatok členstva u všetkých členov tvrdený bol a strana je povinná tvrdiť skutkové tvrdenia, nie právny názor. Pokiaľ právny názor okresného súdu bol, že § 232 ods. 2 Obchodného zákonníka hovorí o ukončených rokoch, mysliac bežné roky, nie kalendárne, bolo potrebné skutkovo vychádzať z dátumu počiatku členstva uvedeného a matematicky zmeniť roky členstva o jeden rok u tých - ktorých členov. Bez ohľadu na uvedené listiny, ktorými bolo v odvolacom konaní argumentované o zmene členstva, bolo pred súdom prvej inštancie v následnom konaní oboznámené a v podaní zo dňa 28.09.2021 bolo rovnako bode 11. jeho odôvodnenia písomne argumentované prepočítanými bežnými rokmi. Napriek tomu súd prvej inštancie z tejto tabuľky nevychádzal, povýšenie rokov členstva u ostatných členov neakceptoval, čo zakladá vadu nedostatočného odôvodnenia ohľadom otázky rokov členstva. Zmena z kalendárnych na bežné roky sa týkala 131 položiek v tabuľke okrem žalobcu, čo okresný súd nezohľadnil. Vychádzajúc z tabuľky predloženej k pôvodnému odvolaniu, totožnej s tabuľkou na č.l. 171 až 174. s vyznačenou zmenou rokov členstva z kalendárnych rokov na bežné, potom výsledný súčin vkladov a rokov členstva všetkých členov (vrátane žalobcu) pri takejto zmene nie je 1.478.728,- Eur, ale 1.487.160,80 Eur.

Čisté obchodné imanie:

Čisté obchodné imanie (riadok 80 účt. záv.) 2.658.587,- Eur
Menovitá hodnota vydaných DPL (riadok 86 účt. záv.) - 475.092,- Eur
Nedeliteľné fondy (riadok 87 účt. záv.) - 1.133.167,- Eur
Spolu: 1.050.328,- Eur

Výpočet vyrovnacieho podielu:

Ukončené roky členstva žalobcu: 12; členský vklad: 6.640,- Eur, súčin: 79.680,- Eur, súčin členských vkladov a ukončených rokov členstva ostatných jednotlivých členov: 1.487.160,80 Eur (tabuľka členov predložená v odvolaní)

Výpočet koeficientu: $79.680 / 1.487.160,80 = 0,053579$

Vklad žalobca *12 rokov / súhrn členských vkladov všetkých *počet rokov = koeficient

Čisté obchodné imanie: 1.050.328,- Eur

Vyrovnací podiel:

$0,053579 * 1.050.328 = 56.275,52$ Eur

(koeficient) * (čisté obchodné imanie) = vyrovnací podiel

Výpočet zrážkovej dane:

56.275,52 Eur (vyrovnací podiel)

6.640,- Eur (splatný členský vklad)

Základ dane: 49.635,52 Eur
7 % zrážková daň: 3.474,48 Eur (7 % z 49.635,52 Eur)

Vyrovnačí podiel: 56.275,52 Eur
- 3.474,48 Eur
52.801,34 Eur

Suma na zaplataenie žalobcovi podľa žalovaného:

Nakoľko bolo žalobcovi vyplatených 48.929,96 Eur, výplatok predstavuje: 3.871,38 Eur (nedoplatok). Žaloba je preto dôvodná čo do sumy 3.871,38 Eur a vo zvyšku ju žalovaný navrhol zamietnuť. Nakoľko výrok o trovách konania je závislým výrokom, navrhol ho tiež zmeniť podľa pomeru úspechu.

20. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne (č.l. 589 - 593 spisu). Žalobca nesúhlasil s názorom žalovaného o odpočte DPL od čistého obchodného imania pre účely výpočtu vyrovnacieho podielu, pretože zákon takýto postup neumožňuje a spôsob výpočtu je taxatívne určený v § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa žalobcu názor znaleckej organizácie nemôže byť v rozpore so zákonom, navyše, keď odborné vyjadrenie nespĺňa kritériá vyžadované pre odborné vyjadrenie, a to z dôvodu, že znalecká organizácia sa vyjadruje k právnomu posúdeniu výpočtu vyrovnacieho podielu, k čomu nie je oprávnená, vyslovuje nekonkrétny a neurčitý názor bez akéhokoľvek číselného vyjadrenia a bez uvedenia určenia rozhodného času, ku ktorému je tento názor prezentovaný. Navyše, v otázke družstevných podielnických listov účtovaných na analytickom účte 413 vyslovil svoj právny názor druhostupňový súd. Vzhľadom k tomu, že takmer celé odvolanie žalovaného opisuje odborné vyjadrenie znaleckej organizácie EXPERTA, s.r.o., tak žalobca uviedol, že so závermi v ňom vyjadrenými nesúhlasí, keď mal za to, že ustanovenia § 233 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka o spôsobe výpočtu vyrovnacieho podielu majú vyššiu právne záväznú silu ako jeden údajne odborný článok T. zo dňa 12.08.2019. Samotná organizácia uvádza, že „dokázala nájsť iba jeden relevantný odborný článok, ktorý sa predmetnou problematikou zaoberal“, a teda žalobcovi nie je zrejmé, o akú odbornú literatúru sa jedná. To, že sa jedná výlučne len o súkromný názor T., nemožno považovať za „odbornú literatúru“. Osobný názor T. R. bol už zo strany žalovaného prezentovaný a predložený ako dôkaz v prvoinštančnom konaní, s ktorým sa súdy nestotožnili. Znalecká organizácia neprezentovala žiadny iný odborný názor, ktorý by mal oporu v zákone, či rozhodovacej praxi súdov. Z tohto dôvodu neobstojí tvrdenie znaleckej organizácie o tom, že odpočet DPL od čistého obchodného imania pre výpočet vyrovnacieho podielu je správny, s ohľadom na odbornú literatúru. K odkazu na § 17d ods. 3 zákona č. 42/1992 Zb. žalobca uviedol, že v ňom nie je stanovená zákonná povinnosť pre družstvo, aby podielníkovi vyplatilo v prípade likvidácie či konkurzu menovitú hodnotu DPL, z čoho možno vyvodit', že takúto povinnosť si znalecká organizácia vyfabulovala bez akejkoľvek opory v zákone. To, že niekto nadobudne postavenie veriteľa, automaticky neznamená, že v likvidácii alebo v konkurze bude jeho prihlásená pohľadávka uspokojená v plnej výške alebo v menovitej hodnote. Nie je reálne možné, aby družstvo „vyčlenilo finančný majetok vo výške menovitej hodnoty družstevných podielnických listov“ zo svojho majetku s odôvodnením, že tento majetok bude použitý len v prípade (hypotetickej) likvidácie či konkurzu a budú z neho uspokojené výlučne nároky podielnikov z titulu DPL ako prípadných budúcich veriteľov, pretože takéto uspokojenie by bolo v priamom rozpore s ustanoveniami zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Žalobca zdôraznil, že družstevné podielnické listy ako cenné papiere sú imanentnou súčasťou čistého obchodného imania družstva, ktoré o nich účtuje ako o kapitálových fondoch. Ako žalobca uviedol s poukazom na rozhodnutie KS Bratislava sp.zn. 4Co/125/2015, NS SR sp.zn. 5 Obo 11/2008, družstevné podielnické listy majú charakter cenného papiera a ako také sú súčasťou vlastného imania družstva. Družstvo nemá povinnosť DPL odkúpiť ani zaplatiť podielníkovi trhovú hodnotu DPL, nie je teda v pozícii „dlžníka“ podielníka a nemá voči podielníkovi žiadny záväzok z titulu vyplatenia DPL. Pretože DPL nie sú záväzkom žalovaného, nemôžu byť odpočítané pri stanovení čistého obchodného imania, ktoré sa použilo pre výpočet vyrovnacieho podielu žalobcu. Žiadny zákonný dôvod na ich odpočítanie nie je daný. Žalobca mal za to, že odborné vyjadrenie pre prebiehajúce súdne konanie je nepoužiteľné, navyše v rozpore so zákonom a právnym názorom odvolacieho súdu. K otázke zrážkovej dane žalobca uviedol to, že zákon o dani z príjmov uvádza, že zrážkovú daň odvádza platiteľ, ktorý vypláca plnenie podliehajúce dani vyberanej zrážkou daňovníkovi po znížení o zrazenú daň. To znamená, že platiteľ odvedie príslušnú zrážkovú daň po tom, ako vyplatí žalobcovi plnenie z titulu vyrovnacieho podielu zníženého o zrazenú daň. Presne tak tomu bolo aj v prípade, keď žalovaný dobrovoľne vyplatil žalobcovi časť vyrovnacieho podielu, ktorý podľa jeho názoru žalobcovi prislúchal. Súd nemá povinnosť vysporiadať sa s daňovou povinnosťou. Keďže

žalovaný neuviedol žiadne iné tvrdenia než tie, ktoré boli uvedené v prvom odvolaní, žalobca ich namieta a zotrváva na svojom právnom názore s poukazom i na rozhodnutie odvolacieho súdu.

21. V ďalšej časti žalobca poukázal na to, že žalovaný neakceptoval právny názor súdu, ktorý uviedol už na prvom pojednávaní dňa 29.11.2019 s tým, že pri dĺžke členstva sa vychádza z bežného kalendárneho roka. S ohľadom na tento názor žalovaný predložil zoznam členov so stavom k 31.12.2017 v tabuľkovej prílohe, z ktorého následne súd prvej inštancie pri výpočte vyrovnacieho podielu vychádzal. Nič nebránilo tomu, aby žalovaný v rámci lehoty na uplatnenie procesného útoku a obrany predkladal relevantné dôkazy tak, aby ich v ďalšom konaní sám nespochybňoval a namietať ich nesprávnosť. Nová tabuľka s prepočtom rokov členstva, ktorú žalovaný predložil až v rámci odvolacieho konania, nebola predložená v rámci lehoty na uplatnenie procesného útoku a obrany stanovenej súdom, a preto na ňu okresný súd nemohol prihliadnuť. Nič nebránilo žalovanému, aby takto upravenú tabuľku predložil v stanovenej lehote, čo neurobil. Navyiac aj v tejto novej tabuľke, na ktorú sa odvoláva, sa okrem nových číselných údajov nachádzajú aj osoby, ktoré zomreli pred 12.12.2018, a teda v čase vystúpenia z členstva žalobcu, už neboli členmi družstva, a preto ani nemali byť v tabuľke uvedení ako členovia družstva s uvedením rokov členstva a členským vkladom, pričom ide o r. 11 - N. r. 23 - Q. Y., r. 52 - M. B., r. 60 - M. C., r. 76 - M. B., r. 100 - B. O., r. 118 - P. Q., r. 128 - A. M. (zomr. v roku XXXX), pričom napriek tomu, že sa jedná o členov, ktorým zaniklo členstvo smrťou predtým, ako žalobca vystúpil z družstva dňa 12.12.2018, žalovaný do výpočtu vyrovnacieho podielu chce zahrnúť aj násobky rokov členstva a splatených vkladov tých osôb, ktorým členstvo zaniklo smrťou pred 12.12.2018. Osem horeuvedených osôb už nebolo členmi v čase, keď došlo k zániku členstva žalobcu, t.j. k 12.12.2018, preto ich počet rokov členstva a členské vklady nie je možné zohľadniť tak, ako to má na mysli § 233 ods. 2 Obchodného zákonníka. Navyiac, žalovaný na predposlednom riadku tabuľky uvádza, že zomreli pred 31.12.2017, uvedení v hlavnej knihe sú v sume 1.593,60 Eur, ktorú chce zahrnúť do „súhrnu splatených členských vkladov všetkých členov násobených ukončenými rokmi ich členstva, čo nemá oporu v zákone. Ide o 24 členov, ktorí zomreli v priebehu rokov 2007 až 2017, s čím sa žalovaný doposiaľ nevysporiadal. Žalobca má za to, že členské vklady „mŕtvych členov“, ktorých žalovaný uvádza v novej tabuľke, sumárne ako zomreli pred 31.12.2017, nie je možné zohľadniť v „súhrne splatených členských vkladov všetkých členov násobených ukončenými rokmi ich členstva“, a preto dôkaz predložený až v odvolacom konaní - tabuľku s navýšenými rokmi členstva jednotlivých členov členmi družstva, ktorí už nežili k 12.12.2018, považoval za nepravdivú, skresľujúcu, s cieľom poškodiť žalobcu, tento dôkaz namietať. Výpočet, ktorý uviedol žalovaný na str. 7 odvolania, žalobca považoval za nesprávny a v rozpore so zákonom, ako aj v rozpore s § 233 Obchodného zákonníka, zákona o účtovníctve a § 43 zákona o dani z príjmu. Navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť, keď odvolanie žalovaného považoval za neopodstatnené.

22. K doručenému vyjadreniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný prostredníctvom zástupcu (č.l. 604 spisu). Žalovaný v celom rozsahu zotrval na podanom odvolaní a považoval ho za dôvodné. Uviedol, že nie je pravdou, že by znalecká organizácia neuviedla v odbornom vyjadrení „určenie rozhodného času“, ako uvádza žalobca, pretože v odpovedi na otázku č. 3 je rozhodné obdobie jednoznačne uvedené. Čo sa týka argumentu žalobcu o úmrtí niektorých členov družstva a toho, že by nemali byť do výpočtu zahrnutí, ide o oneskorený a nesprávny názor z dôvodu, že ak doposiaľ nebol bývalým členom vyplatený vyrovnací podiel, resp. ich dedičom, tento je stále súčasťou čistého obchodného imania družstva a nakoľko títo zomreli pred jeho vystúpením z družstva, t.j. nárok im vznikol skôr, nemôže byť na nich pripadajúca nevyplatená časť vyplatená žalobcovi v rámci vyrovnacieho podielu. Z tohto dôvodu je nevyhnutné, aby títo bývalí členovia, ktorým vyrovnací podiel nebol vyplatený, boli súčasťou výpočtu. Čo sa týka zmeny rokov členstva z kalendárnych rokov na bežné, zotrval na tom, že nová tabuľka bola predložená v pôvodnom odvolacom konaní pred súdom prvej inštancie, po zrušení rozhodnutia oboznámená, teda ňou bolo vykonané dokazovanie, a preto z nej mal okresný súd vychádzať, prípadne sa vysporiadať s tým, prečo tak neurobil, nakoľko sa jedná o otázku zásadného významu. Zotrval na tom, že skutkovo počiatok členstva u všetkých členov vždy tvrdený bol, a pokiaľ okresný súd vyslovil právny názor, že roky členstva majú byť počítané bežné, nie kalendárne, mal urobiť prepočet. Procesná argumentácia o oneskorení predložení tabuľky nemôže obstáť.

23. K doručenému vyjadreniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne (č.l. 615 spisu). Zotrval na tom, že ohľadom odborného vyjadrenia znaleckej organizácie táto vyslovila nekonkrétny a neurčitý názor bez akéhokoľvek číselného vyjadrenia a uvedenia rozhodného času. K novej tabuľke členov družstva, ktorú predložil žalovaný až v odvolacom konaní, poukázal na to,

že sa s ňou okresný súd oboznámil, a práve tak bol okresný súd oboznámený aj s vyjadrením žalobcu zo dňa 23.04.2020, následne aj 17.06.2020, kde žalovaný namietal, že v predmetnej tabuľke sú uvedené aj mŕtve osoby, ktorým členstvo zaniklo smrťou a dátum úmrtia o ôsmich osobách uvádzal samotný žalovaný. Pokiaľ sa teda má nazeráť na až v odvolacom konaní žalovaným predloženú tabuľku ako na vykonaný dôkaz, obdobne sa musí nazeráť i na vyjadrenia žalobcu, ktorými poprel skutkové tvrdenia žalovaného v tom zmysle, že do súhrnu úrokov členstva nemožno zahrnúť roky členstva mŕtvych osôb, ktorým práve z dôvodu smrti členstvo zaniklo. Neobstojí tvrdenie žalovaného o tom, že pokiaľ neboli vydané vyrovnacie podiely dedičom po mŕtvych členoch, je tento vyrovnací podiel súčasťou čistého obchodného imania družstva a bývalí členovia družstva, ktorým vyrovnací podiel nebol vyplatený, boli súčasťou výpočtu, v ktorej súvislosti poukázal na ust. § 233 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktorý stanovuje zrozumiteľne, že do výpočtu môžu byť zahrnutí len členovia družstva, teda tí, ktorí v čase výpočtu vyrovnacieho podielu sú žijúcimi členmi družstva. To, že sa žalovaný nevysporiadal s nárokmi svojich bývalých členov, ktorým členstvo zaniklo smrťou a ktoré nároky sú t.č. aj premlčané, nemôže byť na škodu žalobcu. Ako bolo uvedené, nároky bývalých členov, ktorým zaniklo členstvo smrťou, sú t.č. premlčané a nevymáhateľné (zosnulých v rokoch 2007-2018), preto nie je dôvod, aby figurovali v účtovníctve žalovaného, mali byť už účtovne odpísané a žiadnym spôsobom neovplyvňovať výpočet vyrovnacieho podielu člena, ktorému zaniklo členstvo v roku 2018. Novo vypracovaný zoznam členov žalovaného, vypracovaný výlučne pre účely odvolacieho konania, považoval žalobca za nepravdivý a zmätočný. Odvolanie žalovaného považoval za neopodstatnené a navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť.

24. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 22.3.2022, bolo vyjadrenie žalobcu zo dňa 17.03.2022 doručené žalovanému prostredníctvom zástupcu na vedomie.

25. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec v medziach ustanovenia § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 319 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 33.259,67 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania od 12.01.2019 do zaplatenia a v závislom výroku III., podľa ktorého žalovaný má voči žalobcovi právo na 6,12 % náhradu trov konania, potvrdený ako v týchto výrokoch vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

26. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/57/2022-626 zo dňa 11.10.2022, keď miesto a čase verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline, v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 18.10.2022 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom za akceptovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP.

27. Podľa ust. § 379 CSP v spojení s § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi viazaný. Z titulu aplikácie vyššie citovaných zákonných ustanovení bol krajský súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaného, ktoré boli obsiahnuté v písomne podanom odvolaní zo dňa 5.1.2022, a to tými, ktoré sa týkali posúdenia nároku žalobcu, jeho relevantných tvrdení a dôkazov produkovaných v konaní pred súdom prvej inštancie vo väzbe na dôvody a obsah obrany žalovaného v tomto konaní, a to za viazanosti odvolacím súdom, skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie v zmysle § 383 CSP vo väzbe na okresným súdom vyhlásenú sudcovskú koncentráciu konania (§ 153 CSP) a zákonnú koncentráciu konania (§ 154 CSP).

28. V súvislosti s odvolacími dôvodmi žalovaného krajský súd poukazuje i na to, že žalovaný výslovne vyjadril rozsah podaného odvolania, ktorým napadol výroky I. a III. rozsudku okresného súdu, a preto odvolací súd posudzoval rozsudok okresného súdu len v tej časti, ktorá sa stala predmetom odvolania žalovaného a nemal zákonný podklad k tomu, aby osobitne pristupoval k tomu, čo sa v rámci zadaného rozsahu odvolania nestalo predmetom posudzovania a rozhodovania odvolacieho súdu.

29. Žalovaný vyjadril odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP, podstatou ktorých boli námietky spočívajúce v tvrdení nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočnosti a nesprávnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku, ako aj, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

30. K námietke nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd uvádza, že štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd pri preskúmaní odvolaním napadnutého prvoinštančného rozsudku konštatuje, že súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia popísal svoje zistenia, relevantné dôkazy, vyjadrenia strán, pričom uviedol, ako tieto hodnotil a ako na základe tohto vyhodnotenia vec právne posúdil. Okresný súd uviedol, ktoré dôkazy vykonal a ktoré nie. Rozsudok okresného súdu obsahuje zdôvodnenie, uvedenie dôkazov, z ktorých okresný súd vyvodil skutkový záver a tento následne právne posúdil, ktorý právny záver aj vyjadril. Krajský súd dospel k záveru, že odvolaním napadnuté rozhodnutie okresného súdu je síce stručné, ale obsahuje dostatočnú argumentáciu v merite veci, a preto ho nie je možno považovať za nedostatočne odôvodnené, pretože skutkové, právne závery nie sú zjavne nedôvodné. Účelom riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je vyjadriť podstatu sporovej veci a jej skutkové posúdenie a zhodnotenie, k čomu zo strany súdu prvej inštancie aj došlo. Odvolací súd preto konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu nie je nedostatočne zdôvodnené, a preto nebol namieste odvolací dôvod žalobcu v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP.

31. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného, krajský súd považuje za potrebné poukázať aj na svoje zrušujúce uznesenie č.k. 13Cob/125/2020-392 zo dňa 16.06.2021, ktorým bol pôvodný rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 17Cb/49/2019-230 zo dňa 23. januára 2020 v napadnutom výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 70.657,16 Eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne od 12.1.2019 do zaplataenia zo sumy 70.657,16 Eur, v spojení so závislým výrokom III., podľa ktorého žalobca má voči žalovanému právo na 99,46 % náhradu trov konania zrušený a v tejto časti vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, vo väzbe na závery vyjadrené v tomto zrušujúcom uznesení.

32. V ďalšom krajský súd uvádza, že v súvislosti s posúdením odvolacích dôvodov žalovaného bolo nevyhnutné vychádzať práve so záverov zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Žiline ako aj, či okresný súd po zrušení a vrátení veci v zmysle záverov krajského súdu vyjadrených v predmetnom zrušujúcom uznesení postupoval. Krajský súd v opätovne vyvolanom odvolacom konaní konštatuje, že okresný súd v rámci nového konania, za zdôraznenia včasnej dôkaznej povinnosti sporových strán, vyhlásenej sudcovskej koncentrácie konania, ktorá bola stanovená podľa obsahu Zápisnice o pojednávaní zo dňa 29.11.2019, konkrétne na č.l. 170 spisu, so stanovenou lehotou do 30.12.2019, vyhlásením uznesenia o aplikovaní sudcovskej koncentrácie konania podľa Zápisnice o pojednávaní zo dňa 23.1.2020 procesne postupoval a vychádzal práve zo zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/125/2020-392 zo dňa 16.06.2021.

33. V súvislosti s námietkou nesprávnych skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov krajský súd primárne poukazuje na dôkazy, ktoré boli okresným súdom vykonané a z ktorých zisťoval skutkový stav, pričom to boli dôkazy, ktoré okresný súd vykonal do vyhlásenia sudcovskej koncentrácie. Tak, ako uviedol aj odvolací súd v zrušujúcom uznesení, uvedený záver sa týka toho, že tak pre okresný súd, ako aj odvolací súd pre posudzovanie výšky vyrovnacieho podielu vo vzťahu k rokom členstva iných členov, bola podstatnou tabuľka na č.l. 174 spisu, z údajov ktorej aj vychádzal, pričom tak, ako v ods. 59. zrušujúceho uznesenia krajského súdu bolo vyjadrené, v konaní pred súdom prvej inštancie skutočnosť týkajúca sa dĺžky členstva iných, ďalších členov okrem žalobcu a M. tvrdená a ani dokazovaná nebola. K doloženej tabuľke žalovaným, na ktorú poukazoval vo svojom odvolaní, je potrebné uviesť, že táto bola predložená až v rámci žalovaným podaného odvolania zo dňa 12.03.2020, a to k bodu 5. tohto odvolania, ktorá však vzhľadom na vyhlásenú sudcovskú koncentráciu konania ani nebola predmetom posudzovania a zhodnocovania odvolacieho súdu a podľa obsahu Zápisnice o pojednávaní pred okresným súdom zo dňa 4.11.2021 (č.l. 543 - 546) sa nestala osobitne predmetom dokazovania, a tým následne i zhodnocovania. V rámci tohto pojednávania bolo konštatované zo strany okresného súdu len včas predložené odborné vyjadrenie zo strany žalovaného, pričom okresný súd opätovne zopakoval poučenie o následkoch neuplatnenia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany včas. V súvislosti so žalovaným doloženou tabuľkou až v rámci podaného odvolania zo dňa 12.03.2020 (voči pôvodnému rozsudku okresného súdu) považuje krajský súd za potrebné zvýrazniť, že pre civilné sporové konanie je charakteristické, že úspech v spore závisí od správnej a včasnej procesnej aktivity strán sporu. Procesnú aktivitu strana realizuje uplatňovaním prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sú podľa § 149 CSP najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na

vykonanie dôkazu a hmotnoprávne námietky. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany podliehajú koncentrácii konania, a preto strany sú podľa § 153 ods. 1 CSP povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas, pričom prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Zásada koncentrácie konania sa uplatňuje v dvoch podobách, a to ako koncentrácia sudcovská, ktorá je v diskrečnej právomoci súdu a ako koncentrácia zákonná, ktorá je pre súd a strany sporu obligatórna. Sudcovská koncentrácia konania znamená, že súd nemusí prihliadnuť na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredloží včas a koncentrácia zákonná vyžaduje, aby prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany boli uplatnené do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Vzhľadom k dôvodom odvolania žalovaného vyjadreným v odsekoch 16. a 17. odvolania, čo sa týka zmeny rokov členstva z kalendárnych rokov na bežné roky, zvyrazňuje opätovne odvolací súd to, že ak odkazuje žalovaný na tabuľku doloženú až v rámci predchádzajúceho odvolacieho konania, tak táto nebola predložená včas, nielen v rámci vyhlásenej sudcovskej koncentrácie, ale ani do pôvodného rozhodnutia okresného súdu, ktorým sa dokazovanie končí (ust. § 154 CSP) a následne po zrušujúcom uznesení krajského súdu sa nestala ani predmetom zhodnotenia a dokazovania, a preto bolo vychádzané z tých dôkazných prostriedkov, ktoré strana sporu uplatnila včas, keďže súd prvej inštancie tak žalobcu i ako žalovaného o povinnosti uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas poučil. Zároveň je potrebné uviesť i to, že zo strany žalovaného, ktorý bol zastúpený právnym zástupcom, tieto prostriedky neboli uplatnené včas, pretože ich strana žalovaného mohla predložiť už skôr, ak by bola bývala konala starostlivo. Z uvedeného preto i krajský súd v opätovne vyvolanom odvolacom konaní postupoval za viazanosti skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie v zmysle § 383 CSP.

34. V súvislosti s argumentáciou žalovaného vo vzťahu k posúdeniu nároku žalobcu na vyplatenie vyrovnacieho podielu, v súvislosti so zánikom jeho členstva v družstve žalovaného, a to konkrétne k potrebe odpočtu družstevných podielnických listov od čistého obchodného imania pre účely výpočtu vyrovnacieho podielu, odvolací súd poukazuje na nižšie citovanú právu úpravu, ktorú považoval za potrebné zacitovať.

35. Podľa § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka pri zániku členstva za trvania družstva má doterajší člen nárok na vyrovnací podiel.

36. Podľa § 233 ods. 2 Obchodného zákonníka vyrovnací podiel sa určí pomerom splateného členského vkladu doterajšieho člena násobeného počtom ukončených rokov jeho členstva k súhrnu splatených členských vkladov všetkých členov násobených ukončenými rokmi ich členstva.

37. Podľa § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo. Pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde, a ak to vyplýva zo stanov, aj v iných zabezpečovacích fondoch. Tak isto sa neprihliada na vklady členov s kratším ako ročným členstvom pred dňom, ku ktorému sa ročná účtovná závierka zostavuje.

38. Podľa § 233 ods. 4 Obchodného zákonníka právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu je splatný uplatníť troch mesiacov od schválenia riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie prechádzajúceho účtovnému obdobiu, v ktorom zanikla účasť spoločníka v spoločnosti alebo, ak táto riadna účtovná závierka schválená nebola, tak uplynutím troch mesiacov odo dňa, keď mala byť schválená. Nárok na podiel zisku vzniká len za obdobie trvania členstva.

39. Podľa § 233 ods. 5 Obchodného zákonníka ustanovenia ods. 2 a 4 sa použijú, len pokiaľ stanovy neurčujú inak.

40. Podľa Článku 5 veta prvá Stanov Poľnohospodárskeho družstva Valča v znení k momentu vystúpenia člena družstva (ďalej len „stanovy“ č.l. 11 a nasl. spisu) základné imanie družstva tvorí súhrn členských vkladov, ku ktorých splateniu sa zaviazali členovia družstva.

41. Podľa Článku 16 ods. 1/, 2/ stanov člen družstva, ktorého členstvo v družstve zaniklo, má právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu do 30 dní od zániku členstva v družstve. Oprávnený dedič má právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu do 30 dní od preukázania dedičského oprávnenia na základe písomnej žiadosti. Právny nástupca má právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu do 30 dní od preukázania právneho nástupníctva na základe písomnej žiadosti. Právo na vyplatenie vyrovnacieho podielu sa spravuje podľa § 233 ods. 4 Zákona 513/1991 Z.z. Obchodného zákonníka.

42. Podľa Článku 33 ods. 1/ až 8/ stanov družstvo si pri svojom vzniku zriadi nedeliteľný fond vo výške 10 % zapisovaného základného imania. Nedeliteľný fond sa tvorí tak, že zakladajúci členovia vložia 10 % z hodnoty zapisovaného základného imania družstva do rúk správcu vkladu, ktorý o tejto skutočnosti vydá potvrdenie a uvedie túto skutočnosť vo svojom vyhlásení, ktoré priloží k návrhu na zápis družstva do obchodného registra. Po odovzdaní týchto prostriedkov (spolu s úrokmi) predsedovi predstavenstva po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o zápise spoločnosti do obchodného registra, ich tento uloží na viazaný účet družstva v banke. Nedeliteľný fond sa dopĺňa po schválení ročnej účtovnej závierky o čiastku rovnajúcu sa 10 % čistého zisku, a to až do doby, než výška nedeliteľného fondu dosiahne sumu rovnajúcu sa polovici zapisovaného základného imania družstva. Prostriedky nedeliteľného fondu možno použiť iba na krytie strát družstva alebo na opatrenia, ktoré majú prekonať nepriaznivý priebeh hospodárenia družstva. O použití nedeliteľného fondu, ak nejde o krytie strán spoločnosti, rozhoduje predstavenstvo družstva. O použití prostriedkov z nedeliteľného fondu je povinný informovať najbližšiu členskú schôdzu. Členská schôdza môže stanoviť pravidlá pre čerpanie nedeliteľného fondu predstavenstvom družstva. Nedeliteľný fond sa nesmie použiť počas trvania družstva na rozdelenie medzi členov. Nový člen zaplatí do nedeliteľného fondu 10 % zo svojho základného členského vkladu súčasne so zaplatením základného členského vkladu.

43. Podľa Článku 9 písm. g) stanov každý z členov družstva má hlavne tieto práva: na vyrovnací podiel pri zániku jeho účasti v družstve počas trvania družstva.

44. Z účtovnej závierky podnikateľov v podvojnóm účtovníctve zostavenej k 31.12.2017 (č.l. 17 - 22 spisu) boli zistené údaje, a to v riadku 80 - vlastné imanie 2.658.587 Eur, v riadku 88 - zákonný rezervný fond a nedeliteľný fond 1.133.167 Eur, v riadku 86 - ostatné kapitálové fondy (413) 475.092 Eur.

45. Tak, ako vyjadril odvolací súd v odôvodnení zrušujúceho uznesenia, vychádzajúc zo znenia stanov platných a účinných v znení ku dňu zániku členstva žalobcu v družstve, nevyplývala iná úprava spôsobu určenia vyrovnacieho podielu oproti úprave v § 233 Obchodného zákonníka. Z uvedeného preto pre určenie vyrovnacieho podielu boli určujúce zákonné kritériá vyjadrené v ust. § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka, z ktorého vyplýva, že pre určenie vyrovnacieho podielu je rozhodný stav čistého obchodného imania družstva podľa riadnej individuálnej účtovnej závierky za účtovné obdobie, ktoré predchádza účtovnému obdobiu, v ktorom členstvo zaniklo. Pre účely Obchodného zákonníka § 6 definuje pojem obchodného majetku, obchodné imanie, vlastné imanie a čisté obchodné imanie. Podľa ods. 3 ust. § 6 Obchodného zákonníka je čistým obchodným imaním obchodný majetok po odpočítaní záväzkov vzniknutých podnikateľovi v súvislosti s podnikaním. Čisté obchodné imanie je teda obchodnoprávnym pojmom, ktorým sa označuje obchodný majetok po odpočítaní záväzkov vzniknutých podnikateľovi v súvislosti s podnikaním. Tento pojem teda vyjadruje rozdiel medzi hodnotou obchodného majetku a záväzkov vzniknutých pri podnikaní. To, ako sa určuje čisté obchodné imanie, teda aké záväzky sa odpočítavajú podnikateľovi v súvislosti s podnikaním, sa týka najmä fondov a rezerv, ktoré sú zúčtované medzi tzv. prechodné pasíva.

46. V danom prípade bolo nepochybné to, že základné imanie družstva v zmysle § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka tvorí súhrn členských vkladov, na ktorých splatenie sa zaviazali členovia družstva. Podľa § 233 ods. 5 Obchodného zákonníka pri určovaní výšky vyrovnacieho podielu sa neprihliada na imanie, ktoré je v nedeliteľnom fonde tak, ako určili i stanovy.

47. K námietke žalovaného, že v rámci výpočtu vyrovnacieho podielu sa nemalo prihliadať na emisiu družstevných podielníckych listov, v ktorej súvislosti poukázal aj na odborné vyjadrenie znaleckej organizácie Experta, s.r.o. zo dňa 16.09.2021 a jeho závery, krajský súd poukazuje na to, že predmetné odborné vyjadrenie sa týkalo posúdenia nie účtovnej, ale odbornej právnej otázky a z uvedeného preto na tieto závery nemohol prihliadať. Je potrebné súhlasiť so záverom okresného súdu v tom, že otázka, či družstevné podielnícke listy je potrebné odrátať od základného imania alebo nie, nie je otázkou

skutkovou, ale otázkou právnou a navyiac odborné vyjadrenie sa opiera podľa vlastných záverov o jeden jediný odborný článok T. zo dňa 12.08.2019.

48. V súvislosti s družstevnými podielnickými listami odvolací súd zvyrazňuje to, že podielnickým družstevným listom v zmysle § 17a ods. 2 zákona č. 42/1992 Zb. sú spojené práva jeho majiteľa upravené v § 17d ods. 1 písm. a) až d) tohto zákona, z ktorého však nevyplýva, že podielnik má právo na vrátenie hodnoty podielnických listov. Podielnický list je cenným papierom v zmysle § 2 ods. 2 písm. p) zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch, s ktorým sú spojené práva podľa tohto zákona a osobitných zákonov, teda oprávnenia požadovať určité majetkové plnenia alebo vykonávať určité práva voči zákonom určeným osobám, v danom prípade družstevného podielnického listu išlo o práva týchto podielnikov, a to i vklady do družstva. Pokiaľ družstvo disponuje majetkom v hodnote vystavených podielnických listov, ide o majetok, ktorý je tvorený súhrnom členských vkladov členov družstva ako základného imania v zmysle § 223 ods. 1 Obchodného zákonníka, resp. nečlenov družstva vlastniacich tieto družstevné podielnické listy. Družstvo je v zmysle § 221 ods. 1 Obchodného zákonníka spoločenstvom neuzavretého počtu osôb založeným okrem iného za účelom podnikania. Je právnickou osobou, za porušenie svojich záväzkov zodpovedá celým svojim majetkom. Ak boli do družstva vložené ako majetok družstevné podielnické listy v určitej hodnote, tieto družstevné podielnické listy sú súčasťou majetku, t.j. základného imania družstva práve v zmysle vyššie uvedeného § 223 ods. 1 Obchodného zákonníka. Predsa aj z § 1 ods. 2 písm. g) zákona č. 659/2007 Z.z. o zavedení meny euro v SR a o zmene niektorých zákonov vyplýva, že majetkovými hodnotami sú družstevné podielnické listy, ktoré predstavujú vklady do základného imania alebo iného obdobného imania právnických osôb. Zároveň z opatrenia MF SR zo dňa 16. decembra 2002 č. 23054/2002-92, ktorým sa ustanovujú podrobnosti o postupoch účtovania, účtovanie vlastného imania z § 59 ods. 6 vyplýva, že na účte 413 uvedené ostatné kapitálové fondy sa účtujú ostatné peňažné kapitálové vklady a nepeňažné kapitálové vklady, ktoré pri ich vytvorení nezvyšujú základné imanie účtovnej jednotky a nie je pre ne v predchádzajúcich účtoch v tejto účtovnej skupine samostatný syntetický účet. V prospech účtu sa účtuje najmä bezodplatne prijatý majetok od spoločníkov, členské podiely v družstvách na družstevnú bytovú výstavbu.

49. Nominálna hodnota podielnických listov vydaných družstvom nie je dlhom voči ich majiteľovi za stavu, ak podielníci do podielnického družstva majetok v hodnote vystavených podielov vložili. V súvislosti s poukazom žalovaného na právnú úpravu v zákone č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách krajský súd poukazuje na to, že základným poslaním zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách (Transformačný zákon) bolo upraviť majetkové vzťahy a vyporiadať majetkové nároky v družstvách. V rámci tohto procesu vzniklo fyzickým osobám, či už členom družstva alebo nečlenom družstva viacero majetkových nárokov. V zmysle citovaného zákona sa poľnohospodárske družstvá pretransformovali na nové podnikateľské subjekty s transparentnými vlastníckymi vzťahmi. Základom pri ich uskutočnení bolo vypracovanie transformačného projektu, ktorý bol záväzný a musel obsahovať kritériá pre výpočet majetkových podielov členov a iných oprávnených osôb, ktoré sú záväzne ustanovené. Ak došlo k transformácii uvedeného družstva, prešli s ním aj majetkové vzťahy, majetkové podiely a vzťahy sa riadia už len Obchodným zákonníkom a stanovením transformovaného družstva. Oprávnené osoby v súvislosti s transformáciou mali možnosť výberu, či sa stanú alebo nestanú členmi transformovaného družstva. Ak sa člen družstva stal členom transformovaného družstva, riadi sa naďalej jeho vzťah k družstvu, vyporiadanie s družstvom po zániku členstva ustanoveniami Obchodného zákonníka. Ak sa člen družstva, ktorému vznikol nárok na majetkový podiel z transformácie nestal členom družstva, riadilo sa jeho vyporiadanie s družstvom podľa § 13 ods. 3 Transformačného zákona. Zákon č. 264/1995 Z.z. nahradil práva oprávnených osôb v zmysle § 13 ods. 2 zákona č. 42/1992 Zb. iným majetkovým právom, a to právom k podielnickému listu ako cennému papieru. Majetkové podiely oprávnených osôb nepredstavovali vlastníctvo k veciam, ale majetkovú časť, resp. oceneľné majetkové práva. Družstevné podielnické listy sú svojím charakterom deklaratórne majetkové podielnické cenné papiere, ktorých deklaratórny charakter vyplýva z toho, že sa v nich stelesňuje a deklaruje právo účasti na majetku družstva vzniknuté priznaním majetkových podielov. V zmysle § 59 ods. 1 opatrenia MF SR č. 23054/2002-92 na účtoch účtovných skupín 41 až 43 sa účtuje vlastné imanie účtovnej jednotky, ktoré predstavuje rozdiel majetku a záväzkov.

50. Z uvedeného vyplýva, že čisté obchodné imanie zodpovedá hodnote vlastného imania vyjadrenej v účtovníctve a v účtovnej závierke účtovnej jednotky, od ktorej sa v zmysle § 233 ods. 3 Obchodného zákonníka odpočítava a znižuje sa o nedeliteľný fond a imanie v prípade, ak to vyplýva zo stanov

družstva. Tak, ako bolo uvedené aj v odbornom vyjadrení predloženom samotným žalovaným v konaní pred súdom prvej inštancie, vypracovanom T.. Q. R., ostatné iné kapitálové fondy alebo fondy vytvorené zo zisku družstva je možné odpočítať od čistého obchodného imania, ale iba v prípade, ak to vyplýva zo stanov družstva. Za situácie, že sa hodnota družstevných podielnických listov inkorporuje do základného imania družstva a stanovy neupravujú iný spôsob výpočtu vyrovnacieho podielu oproti zákonnej úprave, potom pokiaľ okresný súd v rámci výpočtu vyrovnacieho podielu neodpočítal od čistého obchodného imania (vlastné imanie podľa účtovnej závierky) hodnotu družstevných podielnických listov, jeho záver bol vecne správny.

51. K úplnosti je potrebné poukázať i na to, že pokiaľ žalovaný poukazoval na Transformačný zákon, tak je potrebné odlišovať majetkový podiel, ktorý získal z transformácie člen družstva a majetkový podiel, ktorý získal z transformácie nečlen družstva. Zo samotnej účtovnej závierky v časti „Ostatné kapitálové fondy“ a ani z tvrdení žalovaného nebolo možné vyvodiť iný právny status k majetkovému podielu získanému z transformácie, keď je zrejmé, že zatiaľ, čo majetkový podiel, ktorý z transformácie získal člen družstva, bol predmetom vkladu do základného imania družstva, potom majetkový podiel nečlena, ktorý sa nestal účastníkom právnickej osoby podľa transformačného projektu a ktorý sa nevydal oprávnenej osobe ani na vykonávanie poľnohospodárskej výroby, má povahu pôvodného majetkového nároku a v tomto prípade ide ekonomicky a účtovne o dlhodobú pohľadávku oprávnenej osoby voči družstvu, avšak táto dlhodobá pohľadávka musí byť účtovne zaevidovaná. Avšak, pokiaľ skupina oprávnených osôb členov družstva získala majetkový podiel, tento bol predmetom vkladu do základného imania a stal sa majetkom družstva, teda je potrebné rozlišovať majetkové podiely nečlena a člena družstva. Pri nečlenovi družstva nejde o vzťah s podielníkmi, ale o záväzkový právny vzťah, pričom takýto záväzok bol splatný najskôr po 7 rokoch od schválenia transformačného projektu. Znamená to, že ak osoba, ktorá bola členom družstva pred jeho transformáciou, zostala jeho členom aj po transformácii, nevkladá do družstva členský vklad ako pri založení družstva podľa Obchodného zákonníka a ak nevzniká nové družstvo, nie je žiadny dôvod, prečo by mal člen trvajúceho družstva vkladať do družstva akýkoľvek vklad, keďže takúto povinnosť má podľa Obchodného zákonníka len pri vzniku nového družstva. Stanovy družstva musia len nanovo určiť podiel každého člena na zapisovanom základnom imaní družstva.

52. Z vyššie uvedeného posúdenia preto krajský súd nezistil relevantný odvolací dôvod žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci vo vzťahu k potrebe odpočtu DPL od čistého obchodného imania pre účely výpočtu vyrovnacieho podielu.

53. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa zrážkovej dane, odvolací súd zotrváva na právnom názore, ktorý vyjadril v zrušujúcom uznesení, že predsa najprv musí byť nárok priznaný, musí zodpovedať skutočnému stavu a až potom z takéhoto nároku, ktorý je priznaný (nárok na vyplatenie vyrovnacieho podielu), môže byť odpočítaná zrážková daň, ktorú odvádza ten, ktorý vyrovnávací podiel aj vypláca. Teda v prípade spornosti takéhoto nároku musí byť ustálená výška takéhoto nároku súdom, a to v rámci jeho rozhodovania, a preto takýto nárok v rámci rozhodovania súdu nie je možné znížiť o zrážkovú daň.

54. Vo vzťahu k námietke nesprávneho výpočtu výšky vyrovnacieho podielu, a to k tvrdenej zmene rokov členstva z kalendárnych rokov na bežné roky pre účely výšky vyrovnacieho podielu, odvolací súd súhlasí s matematickým výpočtom vykonaným okresným súdom, pričom opätovne zdôrazňuje to, že bol povinný vychádzať z dôkazu, ktorý bol žalovaným predložený včas, a to tabuľkový prehľad na č.l. 171 - 174 spisu, a to za stavu vyhlásenej sudcovskej koncentrácie konania pred okresným súdom, vo väzbe na odsek 58. zrušujúceho uznesenia, v ktorom rovnako posudzoval a hodnotil tabuľkový prehľad na č.l. 171 - 174 spisu, pričom v odseku 59. odôvodnenia zrušujúceho uznesenia vyjadril odvolací súd, že predmetom posudzovania nebola práve skutočnosť týkajúca sa dĺžky členstva iných ďalších členov tvrdená ani dokazovaná v rámci konania pred súdom prvej inštancie, okrem dĺžky členstva žalobcu a M., ktoré skutočnosti boli sporné. Pokiaľ okresný súd v novom konaní vychádzal z údajov podľa v tabuľky na č. 171 - 174 spisu, so zohľadnením stavu splateného členského vkladu žalobcu v sume 6.640,- Eur za 12 rokov členstva, posúdených 12 rokov členstva M.. P. A. v družstve, účtovnej závierky, matematicky pri výpočte koeficientu, potom výsledná suma 82.189,63 Eur, ktorá je výškou vyrovnacieho podielu žalobcu, na ktorú mal nárok, bola správna, z ktorej po odpočítaní už žalovaným žalobcovi vyplatenej sumy 48.929,96 Eur, okresný súd dospel k dôvodnému nároku žalobcu na vyplatenie, a to sumy 33.259,67 Eur. Krajský súd za zvýraznenia aplikácie sudcovskej koncentrácie konania v zmysle § 153 CSP pred okresným súdom

konštatuje i to, že žalobca mal zabezpečený priestor na realizáciu svojich procesných práv včas, teda právo predkladať a označovať dôkazy, ktoré mu okresným súdom bolo poskytnuté.

55. V okolnostiach danej konkrétnej sporovej veci bolo preto podstatné to, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania, za dôkaznej povinnosti tak žalobcu ako i žalovaného žalobca preukázal dôvodnosť uplatneného nároku v časti priznanej sumy 33.259,67 Eur spolu s príslušenstvom, a to úrokom z omeškania, ktoré odvolacími dôvodmi osobitne napadnuté nebolo, a preto vo vyvolanom odvolacom konaní z týchto záverov krajský súd pristúpil k potvrdeniu rozsudku okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP v spojení aj so závislým výrokom o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, ktorý výrok ako závislý od výroku vo veci samej bol potvrdený ako vecne správny.

56. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému voči žalovanému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov rozhodne okresný súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.